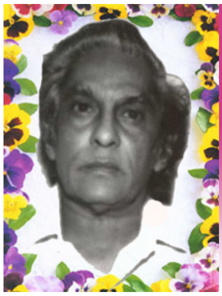

నెం 888...
డిటెక్టివ్ యుగంధర్ పరిశోధన
కొమ్మూరి సాంబశివరావు రచన

50 సంవత్సరాల క్రిందట వచ్చిన మొట్టమొదటి తెలుగు స్పై నవల

ఈ నవలకున్న కొన్ని ప్రత్యేకతలు

- కేవలం అంకెలతోనే నవలపేరున్న మొట్టమొదటి తెలుగు నవల
- మొదటి ప్రచురణ విడుదలైన మూడో నెలలోనే రెండో ముద్రణకొచ్చిన నవల
- మొత్తం మీద ఎనిమిది ముద్రణలు పొందిన నవల
- ఈ నవల విడుదలైన 20 సంవత్సరాలకు గానీ తెలుగులో స్పై సబ్జెక్టుతో వ్రాసిన నవలలు రాలేదు
- దీని తర్వాత కొమ్మూరి సాంబశివరావు గారు దాదాపు 15 స్పై నవలలు వ్రాశారు. ఇలా అంకెల సిరీస్ తోనే నవలలు కావాలని పాఠకులు సాంబశివరావు గారిని పదే పదే అడుగుతుండేవారు.

ఈ నవల పునర్ముద్రణకి ‘కౌముది‘ కి ప్రత్యేక అనుమతినిచ్చిన కొమ్మూరి వెంకట్ గారికి హృదయపూర్వక కృతజ్ఞతలు తెలియచేస్తున్నాం.

సంపాదకుడు

(క్రిందటి సంచిక నుంచి కొనసాగింపు)

టాక్సీని పోలీసు కమీషనరు ఆఫీసుకి వెళ్ళమన్నారు. కమీషనరు గదిలోకి వెళ్ళగానే "మా ఇద్దరికీ పోలీసు కానిస్టేబుల్ యూనిఫాంలు కావాలి" అన్నాడు యుగంధర్.

యుగంధర్ అలా అడగ్గానే కమీషనరు నవ్వి "కానిస్టేబుల్ యూనిఫాం కావలసిన ఖర్మమేం! మీకు కావలిస్తే ఐ.జి. యూనిఫాం ఇవ్వబడుతుంది" అన్నాడు.

"మాకు కానిస్టేబుల్ యూనిఫాంలే కావాలి" అన్నాడు యుగంధర్ కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

కమిషనరు యూనిఫాం కోసం మనిషిని పంపి "మీరు తెచ్చిన శవం పరీక్ష పూర్తయింది ఇప్పుడే!" అన్నాడు.

"చావుకు కారణం ఏమిటి?" అడిగాడు యుగంధర్.

పోలీసు కమిషనరు మొహంలో మార్పు వచ్చింది. కళ్ళు పెద్దవి చేసి "ఉరి" అన్నాడు.

"ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడా?" అడిగాడు యుగంధరు.

"ఆత్మహత్య కాదని డాక్టర్ అభిప్రాయం. ఆ మనిషి ఒంటిమీద చాలా గాయాలున్నాయి."

"ఏమిటవి?"

"వేళ్ళ చివర్న గోళ్ళకింద గుండుసూదులు గుచ్చినట్టు రక్తం చిమ్మివుంది. వీపుమీదా, అరిచేతులమీదా కాలుతున్న సిగరెట్టు పెట్టినట్టు బొబ్బలున్నాయి. మేకులమీద నిలబెట్టినట్టు అరికాళ్ళకింద చిల్లులు పడ్డాయి."

"అలాగా!" అన్నాడు యుగంధర్.

"ఆ మనిషి ఎవరో తెలిసేందుకు సూచనలేవీ లేవు. శవం వంటిమీద ఉన్న బట్టలు అతనివి కావు. చాలా ఒదులుగానూ, పొడుగ్గాను ఉన్నాయి. వాటిమీద చాకలి గుర్తులు కానీ, దర్జీ పేరుగానీ లేకుండా కత్తిరించేసారు. తోలుసంచి లోపల న్యూయార్కులోని ఒక షాపు పేరు ముద్రవేసి ఉంది. కనుక అది ఈ దేశంలో కొన్నది కాదు."

యుగంధర్ ఆలోచిస్తున్నాడు.

కమిషనర్ కుర్చీలోంచి లేచాడు. కిటికీ వరకూ వెళ్ళి బయటకు చూస్తూ "యుగంధర్! ఆ మనిషిని ఎవరో హింసించి, చంపారు!" అన్నాడు కమీషనర్. అతని గొంతు జీరపోయింది - కళ్ళు నిప్పులు కక్కుతున్నాయి.

"అవును" అన్నాడు యుగంధర్ ముక్తసరిగా.

"యుగంధర్! మీరు దర్యాప్తు చేస్తున్న కేసేమిటో నాకు తెలీదు. చాలా ముఖ్యమైనదే అయివుండాలి. లేకపోతే కేంద్ర ప్రభుత్వం మిమ్మల్ని నియమించదు. మీకిన్ని అధికారాలు ఇవ్వదు. మీరు ఒంటరిగా, రహస్యంగా ఈ దర్యాప్తు జరపడం మీకు మంచిది కాదు. మీ ప్రతికక్షులు ఎవరైనా వారు చాలా క్రూరులూ, రాక్షసులూ అందులో సందేహం లేదు."

"అవును" అన్నాడు యుగంధర్.

"క్షమించండి యుగంధర్! మీ శక్తిసామర్థ్యాలలో గాని, మీ ప్రతిభావిశేషాలలో గాని నాకు విశ్వాసం లేక కాదు. ఎంతటి సమర్థుడైనా ఒంటరిగా సాధించలేనివి కొన్ని వుంటాయి" అన్నాడు కమీషనర్ మృదువుగా.

అప్పటికీ యుగంధర్ వైపు తిరిగాడు. అతని కళ్ళల్లో వాత్సల్యమూ, అభిమానమూ, ఆత్మీయతా గోచరిస్తున్నాయి. "యుగంధర్! ఓ ట్రంకుపెట్టెలో మీరు ఇక్కడికి తీసుకురాబడడం నాకు ఇష్టంలేదు. మీరు సమ్మతించినా, సమ్మతించకపోయినా ఈ క్షణం నుంచి మీ కూడా ఇద్దరు సాయుధ పోలీసులను పంపిస్తాను."

యుగంధర్ నవ్వాడు."బాగానే ఉంది. ఆ సాయుధ పోలీసులను పెట్టుకుని నేను చేసే పనేముంది! దానికి బదులు నేను ఇక్కడే కూర్చోవచ్చు."

"అది మరీ మంచిది. మీరిక్కడే ఉండండి. బయటకు వెళ్ళి చెయ్యవలసిన పనులుంటే ఇతర్లను పంపిద్దాం."

యుగంధర్ మొహం ఎర్రనయింది. "ప్రమాదాలుంటే అవి ఇతర్లని అనుభవించనియ్యమనీ, ప్రాణం పోయేటట్లయితే మరొకరి ప్రాణం పోనీయమనీ అంటారా! వీల్లేదు. మైడియర్ ఫ్రెండ్! నాలో ఏం వున్నా ఏదిలేక పోయినా పిరికితనం మాత్రంలేదు. ఏదయినా ప్రమాదం ఉంటే ఆ ప్రమాదాన్ని నేనే ఎదుర్కొంటాను. అభిమానం కొద్దీ మీరు ఇలా చెప్పారని నాకు తెలుసు. కాని ఈ కేసు పూర్తి అయ్యేంతలోపున ఇంకా ఎంతమంది ప్రాణాలు పోతాయో చెప్పలేను. దురదృష్టవశాత్తు నేను విజయం సాధించలేకపోతే కొన్ని ప్రాణాలే కాదు, వేలకు వేలు లక్షలకి లక్షలు జనం మరణిస్తారు.

"మైడియర్ కమిషనర్! హింసించి చంపబడిన ఆ మనిషి అలా చంపబడినందుకు మనం చింతించినా, అతని శవానికి మోకరిల్లి సాష్టాంగ నమస్కారం చేయాలి. తుపాకీ గుళ్ళకూ, కత్తిపోట్లకూ జడవకుండా యుద్ధరంగంలో దిగిన సైనికుడు నిజంగా వీరుడే కాని ఎంత చిత్రహింస పెట్టినా భరించి, ప్రాణాలు పోతున్నా మాతృ దేశ రక్షణకోసం రహస్యాలను శత్రువులకు వెల్లడి చేయని మనిషి వీరాధివీరుడు! మాతృదేశం కోసం ఈ విధంగా ప్రాణం అర్పించిన వీరాధివీరులకు స్మారక చిహ్నాలు నిర్మించరు. వీరి వీర గాథలు బయటకు రావు. అవి నిగూఢంగా ఉండిపోతాయి. కాని గూఢచారత్వంలో పాల్గొనే కొద్దిమంది తరతరాలుగా వీరిపేర్లు చెప్పుకుంటారు. వారిని ఆదర్శాలుగా పెట్టుకుంటారు" అన్నాడు యుగంధర్ ఆవేశంతో. యుగంధర్ ఉద్రేకపూరితంగా చెప్పిన మాటలను కమీషనర్ ఆశ్చర్యంతో విన్నాడు.

చటుక్కున యుగంధర్ బల్లమీద టెలిఫోన్ తీసి, "ఎక్స్‌ప్రెస్ ట్రంకాల్, ఢిల్లీ, నెం. 1345" అన్నాడు. పదినిమిషాల తర్వాత ఢిల్లీ నుంచి కంఠస్వరం టెలిఫోనులో వినపడింది, "దయచేసి తమరు వెంటనే బయలుదేరిరండి. పోలీసు కమీషనర్ ఓ శవాన్ని చూపిస్తారు. మీరు గుర్తుపట్టగలరేమో చూడాలి" అన్నాడు యుగంధర్.

టెలిఫోన్ పెట్టేసి "దుస్తులు మార్చుకునేందుకు మేము మా పక్క గదిలోకి వెళతాము" అన్నాడు లేచి నిలబడి.

4

పోలీసు దుస్తులలో యుగంధరూ, రాజూ కమీషనర్ ఆఫీసులో నుంచి బయటికి వచ్చారు.

"ఈ వేషం ఎందుకు సార్?" అడిగాడు రాజు.

"ప్రతికక్షులు మనల్ని ఓ కంట కనిపెడుతూ ఉన్నారని ట్రంకు పెట్టేవల్ల తెలిసింది. బహుశా మనం ఎక్కడికి వెళ్ళేదీ, ఏం చేసేదీ కనిపెడుతూనేవుంటారు. వాళ్ళెవరూ మనల్ని వెంటాడకుండా ఉండేందుకు ఈ మారువేషం ఆలోచించాను" అన్నాడు యుగంధర్.

"ఈ వేషాలలో మనం దర్యాప్తు చెయ్యవలసిన పరిస్థితి రావచ్చు. జాగ్రత్తగా అంతా గ్రహిస్తూ ఉండు" అని ఒక క్షణం తర్వాత, "లతను తనకూడా తీసుకువెళ్ళిన స్త్రీ ఆనవాలు ఒకసారి జ్ఞాపకం చేసుకో రాజూ! నీకేమైనా స్ఫురిస్తోందా?" అడిగాడు.

రాజు కొంచెం సేపు ఆలోచించి "చాలా నవనాగరికురాలని తెలుస్తోనే ఉంది ఆ వర్ణననుబట్టి. చాలా అందమైన స్త్రీ అని కూడా అనిపిస్తోంది –"

"కళ్ళు –?" అడిగాడు యుగంధర్.

రాజు జేబులోంచి డైరీ తీశాడు. "నలుపూ నీలమూకాని కళ్ళ గుడ్లు" అని చదివి ఆలోచిస్తూ కొంత దూరం నడిచాడు. తర్వాత "సార్! ఆమె మన దేశస్తురాలు కాదు. చీర కట్టుకున్నా కత్తిరింపు జుట్టున్నది. పెదిమలకు రంగు వేసుకున్నది. సన్నని పల్చని ముక్కు – అవును సార్! మన దేశస్తురాలు కాదు."

"మన దేశస్తురాలే అయివుండవచ్చు. ఏ ఆంగ్లో ఇండియనో, ఏ ముస్లిం యువతో అయివుండవచ్చు. బొట్టు లేదు. అది జ్ఞాపకమున్నదా?" అన్నాడు యుగంధర్.

ఇద్దరూ బస్సెక్కారు.

"అన్నట్లు ఆ గుండీల విషయం చెప్పలేదు సార్! మీకిప్పుడు గుండీలు ఎందుకు?" అడిగాడు రాజు.

యుగంధర్ నవ్వాడు. "రాజూ! నువ్వు అనుక్షణమూ వెయ్యి కళ్ళతో చూస్తూ, వెయ్యి చెవులతో వింటూ చురుకుగా ఉండాలి. మనం ఇప్పుడు దర్యాప్తు చేస్తున్న కేసు సామాన్యమైనది కాదు. మనతో కూడా మనకు సహాయం చేసే స్పెషల్ బ్రాంచి ఏజంట్లు మనకేమీ తీసిపోరు. ఇందాక గుండీలు అమ్మిన మనిషి నెం. 333."

రాజుమొహం చిన్నబోయింది. యుగంధర్ రాజుని వీపు మీద తట్టి "నీ అసమర్థతేమీ లేదులే. అతనంత తెలివిగా మారువేషం వేసుకున్నాడు. నాకు అతను అక్కడ ఉంటాడని ముందే తెలుసు."

బస్సు బైకుల్లా పోస్టాఫీసు దగ్గర ఆగింది. యుగంధరూ, రాజూ బస్సు దిగారు. తిన్నగా ఇరానీ రెస్టారెంటులోకి వెళ్ళారు. రెస్టారెంటు కెదురుగా ఒక టాక్సీస్టాండు ఉన్నది. అక్కడ ఒకే ఒక బేబీ టాక్సీ ఉన్నది. టాక్సీ డ్రైవర్ ఫుట్ బోర్డు మీద కాలు ఆనించి సిగిరెట్ తాగుతున్నాడు.

యుగంధర్ అతన్ని సమీపించి "సిగిరెట్ ఉంటే ఒకటి ఇయ్యి భాయీ!" అని అడిగాడు. డ్రైవర్ యుగంధర్ని ఎగాదిగా చూసి, కాస్త అయిష్టంతోనే జేబులోంచి చార్మినార్ పాకెట్స్ తీసి, ఒక సిగిరెట్ ఏరి యుగంధర్‌కు ఇచ్చాడు.

"నీ సహాయం కావాలి భాయీ! నాకు సహాయం చేస్తే నీకు కూడా లాభం ఉంటుంది" అన్నాడు యుగంధర్.

డ్రైవర్ ప్రశ్నార్థకంగా చూసి "ఇంతవరకూ నష్టం తప్ప లాభమేమీ లేదు" అన్నాడు.

యుగంధర్ నవ్వి "ఒక కేసు దర్యాప్తు చేస్తున్నాం. మాకు సహాయం చేస్తే పది రూపాయలు బహుమానం యిస్తాను" అన్నాడు.

డ్రైవరూ నవ్వాడు, "నువ్వు బహుమానం ఇవ్వడమూ, నేను పుచ్చుకోవడమూ! బాగానే ఉంది.."

"లేదు భాయీ! నిజంగా ఇస్తాను. కంప్లయింట్ ఇచ్చిన పెద్దమనిషి సహాయం చేసినతనికి బహుమానం ఇవ్వమని చెప్పాడు."

"ఊఁ! ఏమిటా సహాయం?" అన్నాడు డ్రైవర్.

"నిన్న సాయంకాలం ఆరుగంటలకు ఇరానీ రెస్టారెంటులోకి ఒకామె వెళ్ళింది. ఆమె ఇంకో ఆమెను వెంటబెట్టుకుని బయటికి వచ్చింది. బయట నీ టాక్సీ ఎక్కి ఆ ఇద్దరూ వెళ్ళివుంటారు. వాళ్ళెక్కడికి వెళ్ళారు?" అడిగాడు యుగంధర్.

టాక్సీ డ్రైవర్ మొహంలో సంతోషం పోయింది. జాలిగా యుగంధర్ చేతిలో పదిరూపాయల నోటును చూశాడు. "నిన్న సాయంకాలం అయిదుం ముప్పావు నుంచి ఏడున్నర వరకూ నేనిక్కడే ఉన్నాను. సవారీ దొరకనేలేదు."

"నీకు దొరక్కపోతే పోయింది. ఇంకే డ్రైవరయినా ఎక్కించుకు వెళ్ళాడా?"

అతను ఒక నిముషం ఆలోచించాడు. "ఊహూ! అప్పుడు ఇక్కడ నా బండికాక ఇంకొక్క బండిమాత్రమే ఉంది. ఆరుంపావుకి ఆ రెండో బండిని ఒక ముసలాయన పిలిచాడు. నేను ఏడున్నరవరకూ ఇక్కడే ఉన్నాను."

"సరే! పోనీలే! ఇరానీ హోటల్లోంచి ఇద్దరు స్త్రీలు రావడం నువ్వు చూశావా?"

డ్రైవర్ నవ్వాడు. "ఇరానీ హోటల్లోంచి ఇద్దరేం ఖర్మం. ఇరవైమంది స్త్రీలు రావడం చూశాను నిన్న."

"సాయంకాలం ఆరుగంటలు దాటిన తర్వాత - అప్పటికింకా చీకటిపడలేదు - సరిగా జ్ఞాపకం చేసుకో! లేతగులాబీ రంగుచీర కట్టుకున్న ఓ అమ్మాయి - కత్తిరింపు జుట్టు, పెదిమలకు రంగు. రెండో అమ్మాయికి రెండు జడలు. పంజాబీలాగూ, వల్లెవాటు. పొడుగ్గా ఉంటుంది. జ్ఞాపకం చేసుకో!"

డ్రైవర్ కళ్ళు మెరిశాయి. "చూశాను" అన్నాడు.

"వాళ్ళిద్దరూ హోటల్లోంచి బయటికి రాగానే హోటలుముందు కారు ఆగింది. దాంట్లో ఎక్కి వెళ్ళారు."

"ఆ కారులో ఇంకా ఎంతమంది ఉన్నారు?"

"డ్రైవర్ మాత్రం ఉన్నాడు. వెనక సీటులో ఎవరూ లేరు."

"కారు నెంబరు తెలుసా?"

"ఉహూ! నల్ల ఫోర్డు కారు. 1948 మోడల్."

"డ్రైవర్ ఆనవాలు చెప్పగలవా?"

"ఊహూ! సరిగా చూడలేదు."

"ఆ కారు ఎటువేపు వెళ్ళింది?"

"తిన్నగా హారన్ బీ రోడ్డువైపు వెళ్ళింది."

యుగంధర్ పదిరూపాయల నోటు డ్రైవర్ కిచ్చాడు. డ్రైవర్ తెల్లబోయి చూశాడు. "నేనేమీ సహాయం చెయ్యనిదే!" అన్నాడు.

"చేసిన సహాయం చాలు" అని యుగంధర్ వెనక్కి తిరిగాడు. యుగంధరూ, రాజూ ఇరవై గజాలు నడిచారో లేదో "భాయీ! భాయీ!" అంటూ డ్రైవర్ కేకవేశాడు. ఇద్దరూ మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగి, అతని దగ్గరకి వెళ్ళి "ఏమిటి?" అని అడిగారు.

"ఓ విషయం జ్ఞాపకమొచ్చింది. ఆ ఫోర్డు కారు బయలుదేరిందో లేదో వెనకే ఒక టాక్సీ వచ్చింది. ఆ టాక్సీ ఫోర్డు కారు వెనకే వెళ్ళింది" అన్నాడా డ్రయివర్.

"టాక్సీ నెంబరు తెలుసా?"

"బి.ఎం.వై. 1645. హిల్ మన్ మిన్క్స్. ఆ డ్రైవర్ నా స్నేహితుడు."

"ఆ టాక్సీ సామాన్యంగా ఏ స్టాండువద్ద ఉంటుంది?"

"ఒక స్టాండని లేదు. ఏ స్టాండు లోనైనా ఆగుతుంది."

"సులభంగా ఆ టాక్సీని పట్టుకోవడం ఎలా?"

డ్రయివర్ నవ్వి, "నా టాక్సీ ఎక్కి బాడుగ ఇస్తే -" అంటూ ఉండగానే యుగంధర్ కారెక్కి " పోనీ!" అన్నాడు. డ్రయివర్ మోహం మాడ్చుకుని "ఇపుడు నాకు వేరే బాడుగ ఉన్నది" అన్నాడు.

యుగంధర్ మాట్లాడలేదు. జేబులోంచి ఇంకో పదిరూపాయల నోటు తీసి ఇచ్చాడు. "త్వరగా" అన్నాడు.

టాక్సీ కదిలింది. పదిగజాలు ముందుకు వెళ్ళగానే ఒక ట్రాఫిక్ కానిస్టేబుల్ చెయ్యి చూపించి ఆపాడు.

"ఆపు" అన్నాడు యుగంధర్.

టాక్సీ ఆగగానే ట్రాఫిక్ కానిస్టేబుల్ కారెక్కాడు. "పోనీ!" అన్నాడు యుగంధర్.

ట్రాఫిక్ కానిస్టేబుల్ తలమీద టోపీతీసి, జేబురుమాలుతో నుదురు తుడుచుకున్నాడు.

"గుడ్ ఈవినింగ్! ఇందాకా గుండీలు కొంటున్నప్పుడు మిమ్మల్ని గుర్తుపట్టలేదు" అన్నాడు రాజు.

మాతుంగా కింగ్స్ సర్కిల్ దగ్గిర స్టాండులో కనిపించింది హిల్ మన్ కారు. డ్రయివర్ని పిలిచి "నిన్న సాయంకాలం ఆరుగంటలప్పుడు నువ్వు బైకుల్లా మీదుగా సవారీ వెళ్ళావు కదూ!" అని యుగంధర్ ఎక్కిన కారు డ్రయివర్ అతన్ని అడిగాడు.

"అవును. ఏం భాయీ?"

"ఇరానీ రెస్టారెంటు ముందున్న ఒక నల్ల ఫోర్డుకారు నీ టాక్సీ ముందు వెళ్ళింది. ఆ కారు వెనకాలే నువ్వు వెళ్ళావు?"

"అవునవును. నలభయి ఎనిమిది మోడల్ ఫోర్డు. మహా చికాకు పెట్టాడు ఆ డ్రయివర్. ఓవర్ టేక్ చేద్దామంటే వీల్లేకుండా పోయింది" అన్నాడు డ్రయివర్.

"చివరికి ఓవర్ టేక్ చేశావా?" అడిగాడు యుగంధర్.

డ్రయివర్ నవ్వాడు. "లేదు. ఆ కారు ఆగింది. అప్పుడు నేను దాటి వెళ్ళిపోయాను."

"ఎక్కడ ఆగింది?"

"హారన్ బీ రోడ్ మీద ఒక దర్జీ షాపు ముందు."

"ఆ షాపు పేరూ?"

"తెలీదు."

"ఆ షాపేదో చూపించగలవా?"

"ఆ"

నెం.333. యుగంధరూ, రాజూ హిల్మన్ కారు ఎక్కారు. "పద!" అన్నాడు యుగంధర్.

పదిహేను నిమషాలలో హారన్ బీ రోడ్ చేరుకున్నారు. అది చాలా పెద్ద రోడ్

"ఆ షాపుముందు కారు ఆపక. నెమ్మదిగా పోనిస్తూ ఆ షాపు సమీపించగానే చూపించు చాలు!" అన్నాడు యుగంధర్.

కుడిచేతివైపున అయిదంతస్తుల మేడ చూపించాడు ఆ డ్రైవర్. కిందనున్న ఓ దర్జీ షాపు చూపించి "ఈ షాపు ముందే ఆ ఫోర్డ్ కారు ఆగింది" అని చెప్పాడు.

"సరే! పోనీ!"

యుగంధర్ నెం. 333 చెవిలో రహస్యంగా ఏదో చెప్పాడు. నెం.333 తల తిప్పాడు. రెండు ఫర్లాంగులు వెళ్ళిన తర్వాత టాక్సీ ఆపించి నెం.333 దిగేశాడు.

"కమీషనరాఫీసుకు పోనీ" ఆజ్ఞాపించాడు యుగంధరు.

యుగంధర్ రాజుకి కొన్ని ఆదేశాలు ఇచ్చాడు. రాజు అంతా శ్రద్ధగా విన్నాడు. ఒక టాక్సీ స్టాండు దగ్గర రాజుని దింపి "జాగ్రత్త!" అని హెచ్చరించాడు.

పోలీసు కమీషనర్ ఆఫీసు చేరుకోగానే యుగంధర్ టాక్సీ డ్రైవర్‌కి మీటర్ ఛార్జీ పైన ఓ అయిదు రూపాయలు ఇచ్చి, తిన్నగా కమీషనర్ గదికి పక్కనున్న గదిలోకి వెళ్ళాడు. కానిస్టేబుల్ యూనిఫాం తీసేసి, తన దుస్తులు వేసుకుని కమీషనర్ గదిలోకి దారితీశాడు.

"మీకోసమే కాచుకున్నాను" అన్నాడు స్పెషల్ బ్రాంచి డైరెక్టర్.

"శవాన్ని చూశారా?"

"ఆ మా ఏజంటే. నెం.888కి అతను అసిస్టెంటు. నెం.888 కే అతను బాధ్యుడు. అతను ఈ ఊళ్ళో ఎందుకు ఉన్నాడో ఎందుకు వచ్చాడో తెలీదు. అది మీరే ఊహించగలరు."

యుగంధర్ తలూపాడు. స్పెషల్ బ్రాంచి డైరెక్టర్ చాలా ఆదుర్దాగా ఉన్నాడు. "యుగంధర్ మీరెంతవరకూ పురోగమించారు?" అడిగాడు.

యుగంధర్ పెదిమ విరిచాడు. "ఏమో! మొత్తానికి ప్రతి కక్షులలో సంచలనం బయలుదేరింది. లేకపోతే ఆ ట్రంకు పెట్టె పంపరు. నన్ను హెచ్చరిస్తూ ఉత్తరం వ్రాయరు."

"మా జాగ్రత్తలు మేము తీసుకుంటున్నాము ప్రతి విమానాశ్రయమూ కాపలా కాస్తున్నాం. అనుమానాస్పదులను సోదా చేస్తున్నాం" అన్నాడు డైరెక్టర్.

"ప్రతికక్షులకు ఆ విషయం తెలిసేవుంటుంది. వాటిని దేశంలోంచి తీసుకుపోవాలంటే వాళ్ళకు వేరే మార్గాలు ఉండిఉంటాయి. కనుక ఆ ఏర్పాటు మీద ఆశ పెట్టుకుని లాభంలేదు."

"అయితే ఈ పాటికి వాటిని విదేశానికి తీసుకుపోయి ఉంటారేమో!"

యుగంధర్ తల తిప్పాడు. "ఊహూ! అవి ఇంకా ప్రతి కక్షులకు చిక్కలేదనుకుంటాను" అన్నాడు.

డైరెక్టర్ మొహం వికసించింది.

"అవును. ప్రతి కక్షులకు ఆ కాగితాలు చిక్కివుంటే ఇంకా ఈ దేశంలో కార్యక్రమాలు సాగిస్తూ ఉండరు. నన్ను బెదిరించి నా దర్యాప్తు మానమని చెప్పవలసిన అవసరమూ ఉండదు. వాళ్ళు కూడా వాటికోసం ఇంకా ప్రయత్నిస్తున్నారు."

"అయితే అవేమయ్యాయి? నెం.888 ఏమయ్యాడు!"

"నెం. 888 వాళ్ళ చేతిలో చిక్కాడనే నా భయం. వాటిని ఎక్కడ దాచిందీ చెప్పలేదు కనుకనే ఇంకా ప్రతి కక్షులు అతనిని ప్రాణాలతో ఉండనిచ్చారు. నెం.888 ధైర్యంగా ఉన్నంతకాలమూ, అవి ఎక్కడున్నదీ చెప్పనంత కాలమూ అతని ప్రాణానికి ముప్పు ఉండదు" అని చటుక్కున ఆగిపోయాడు యుగంధర్ - దీర్ఘాలోచనలో పడ్డాడు. గదిలో ఇటూ అటూ పచార్లు చేయసాగాడు.

"మీరిలా చెప్పారని హోం మినిష్టర్‌కి చెప్పనా!" అడిగాడు డైరెక్టరు.

యుగంధర్ జవాబు చెప్పలేదు. చెయ్యెత్తి మాట్లాడవద్దని సంజ్ఞ చేశాడు. సిగరెట్ వెలిగించి, పచార్లు చేస్తూనే ఉన్నాడు. ముడిచిన కనుబొమలు, చిట్లించిన కళ్ళు, బిగించిన పెదిమలు. యుగంధరు ఆలోచనలు వాయువేగంతో పరిగెత్తుతున్నాయనీ, ఆ ఆలోచనాక్రమాన్ని

భంగపరచకూడదనీ కమీషనర్‌కి తెలిసి మౌనంగా ఉండిపోయాడు. ఎస్.బి. డైరెక్టర్‌కి యుగంధరుతో అంత పరిచయం లేదు. చేతి గడియారం చూసుకుని "నేను హోం మినిష్టర్‌ని ఇంకో పదినిమిషాలలో కలుసుకోవాలి" అన్నాడు.

యుగంధర్‌కి అతని మాటలు వినిపించలేదు. కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. బల్లమీదనున్న సిరాబుడ్డీవైపు దీర్ఘంగా చూస్తున్నాడు. యుగంధరు చూపు ఆ సిరాబుడ్డిమీద లేదు. అతని చూపుకాని, ఆలోచనలుకాని ఆ క్షణంలో అక్కడ, ఆ గదిలో లేవు. తనే నెం.888. తను అతని స్థానంలో ఉన్నట్టు ఊహించుకుని ఆలోచిస్తున్నాడు.

ఎస్.బి. డైరెక్టరు లేచాడు. "నేను వెళుతున్నాను" అన్నాడు కాస్త బిగ్గరగా.

యుగంధరు ఆలోచనలోంచి మేల్కొన్నాడు. ఆ క్షణంలో ఎస్. బి. డైరెక్టర్ని 'నువ్వెవరు?' అన్నట్లు చూశాడు. చటుక్కున లేచి "సారీ! క్షమించండి. ఏదో ఆలోచనలో ఉండిపోయాను. ఆలస్యం అయిపోయిందా?" అన్నాడు.

"ఫర్వాలేదులెండి. హోం మినిష్టర్ నన్ను ఏడున్నరకు కలుసుకోమన్నారు. లేకపోతే నాకేం తొందరలేదు" అన్నాడు డైరెక్టరు.

"ఆయన ఈ ఊరికి వచ్చారా?"

"అవును. ఇవాళ పొద్దున్న వచ్చారు. మీరూ ఒకసారి ఆయన్ని కలుసుకుంటే బాగుంటుంది" అన్నాడు డైరెక్టరు.

"తర్వాత కలుసుకుంటాను, ఇప్పుడు వేరే పనున్నది" అని లేచాడు యుగంధర్. తలుపువరకూ వెళ్ళి, వెనక్కి తిరిగి "నాకు రాజు టెలిఫోన్ చేస్తే ఒక అరగంటలో వస్తాను అని చెప్పండి. మళ్ళీ ఫోను చెయ్యమనండి" అని కమీషనర్‌కి చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

యుగంధరు బయటకు వెళ్ళగానే ఎస్.బి. డైరెక్టరు భుజాలు చైచి "గర్విష్టిలాగున్నాడు" అన్నాడు.

కమీషనర్ అతన్ని తేరిపార చూసి 'యుగంధర్‌తో మీకు సన్నిహిత్యం ఏర్పడితే అలా అనరు. ఆయనలో గర్వం ఏ కోశానా లేదు' అనుకున్నాడు లోలోపల.

✡✡✡

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగం ఇంకా చదవలేదా..? లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా? వెంటనే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..

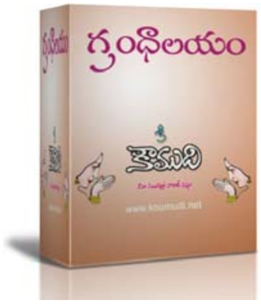

Click here to go to KOUMUDI Library